

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 6-12 เดือนมกราคม พ.ศ.2567 หน้า 1,25-29 มูลค่าข่าว 609,092 .-

“เราอยากให้คุณหนูพวกได้ฟังเพลงด้วย” เปิดใจ “โอ-สุพิชญา” นักแสดงสาวมากความสามารถ ผู้ใช้ภาษามือถ่ายทอดคอนเทนต์ TikTok เดิมสี่สี่ให้โลกไร้เสียง พร้อมเผยเรื่องราวชีวิตสุดแกร่งในฐานะ “เด็ก CODA” ที่ทั้งพ่อและแม่เป็นคนหูหนวก

ได้พบแม่ที่จากไปอีกครั้ง ไร่ธัญน้ำตาท่วมโซเซียลฯ

ถ้าใครเคยดูโฆษณา “ถ้าได้โอกาสอีกครั้ง...คุณจะทำอะไร” (Quality Time, Again) ของ “ไถ่อย่างห้าดาว” เมื่อกลางปี 2565 น่าจะจำ “โอ - สุพิชญา ณ สงขลา” นักแสดงสาวเจ้าของรอยยิ้มสดใส ผู้รับบทในโฆษณาชุดนี้

เธอยังเป็น Acting Coach และอินฟลูเอนเซอร์มากความสามารถ ที่โด่งดังจากการเป็น TikToker แห่งช่อง TikTok @okata-o ผู้แปลเพลงฮิตให้เป็นภาษามือ ไม่ว่าจะเป็ เพลงยินดีจากละคร มาตาลดา เพลงกาลครั้งนึ่ง - JUNENOM เพลงเจ็บเมื่อไหร่ - KRIST และอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงการสอนคำศัพท์ภาษามือที่สนุกและเข้าใจง่าย

เหตุผลที่ทำให้เธอใช้ภาษามือได้อย่างคล่องแคล่ว นั่นก็เพราะเธอคือ **เด็ก CODA (Child of Deaf Adults)** หรือเด็กที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีความบกพร่องด้านการได้ยิน

และผลงานโฆษณาที่ว่านั้น ก็สร้างจากเรื่องจริงของนักแสดงสาวผู้นี้ เธอสูญเสียคุณแม่ไปด้วยโรคมะเร็งเป็นเวลาไม่ถึงขวบปี แต่มีโอกาได้พบท่านอีกครั้ง จากเทคโนโลยีที่ทีมงานใช้นำมาถ่ายทอดผ่านแว่น VR ทำเอาคนที่ได้รับชมต่างก็พากันซาบซึ้งไปกับเรื่องราว จนเสียน้ำตากันไปหลายลิตร์เลยทีเดียว

“ที่มาที่ไปที่โอได้ไปถ่ายโฆษณาไถ่อย่างห้าดาว เริ่มแรกโอมาจากการ Casting เหมือนกันค่ะ เขาให้ส่งเรื่องราวของผู้สูญเสียว่าเรามีคนที่สูญเสียใครบ้าง ถ้าจำไม่ได้มี 54 เรื่อง แล้วก็ป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมจากตรงนั้น

เขาดูคนที่ข้อมูลของการมีรูปภาพหรือมีวิดีโอของคนที่คุณสูญเสียไปแล้วค่ะ เอาจริงๆ ช่วงแรกๆ โอหาได้ประมาณแค่ 10 กว่ารูปเอง อีกวันหนึ่งโอก็หาได้ 30 รูปแล้วยังไม่พอ เพราะพี่เขาต้องการรูปเยอะมากๆ โอเลยไปขอพ่อให้ช่วยหา พ่อก็หาไม่เจอ โอก็เลยขึ้นไปขอแม่ที่โกศกับที่รูปเลย แล้วบอกว่า ‘แม่คะ หนูอยากเจอแม่มากๆ พี่เขาบอกแล้ว เขาจะให้เป็นแบบใส่ VR ให้เจอแม่นะ หนูอยากเจอแม่มากๆ แม่ช่วยหนูหาได้มั๊ย’

อีกวันหนึ่งพ่อไปหาเจออีก 2 ลังใหญ่ รูปรวมๆ ได้กว่า 2,000 รูป แล้วก็ยังมีวิดีโอเทปที่อัดไว้ที่เป็นวิดีโอแค้มอีก 14 ม้วนที่เป็นของแม่ล้วนๆ ก็เลยรู้สึกได้ว่าใจมากๆ แล้วส่งไปก็เลยได้โฆษณานี้ค่ะ”

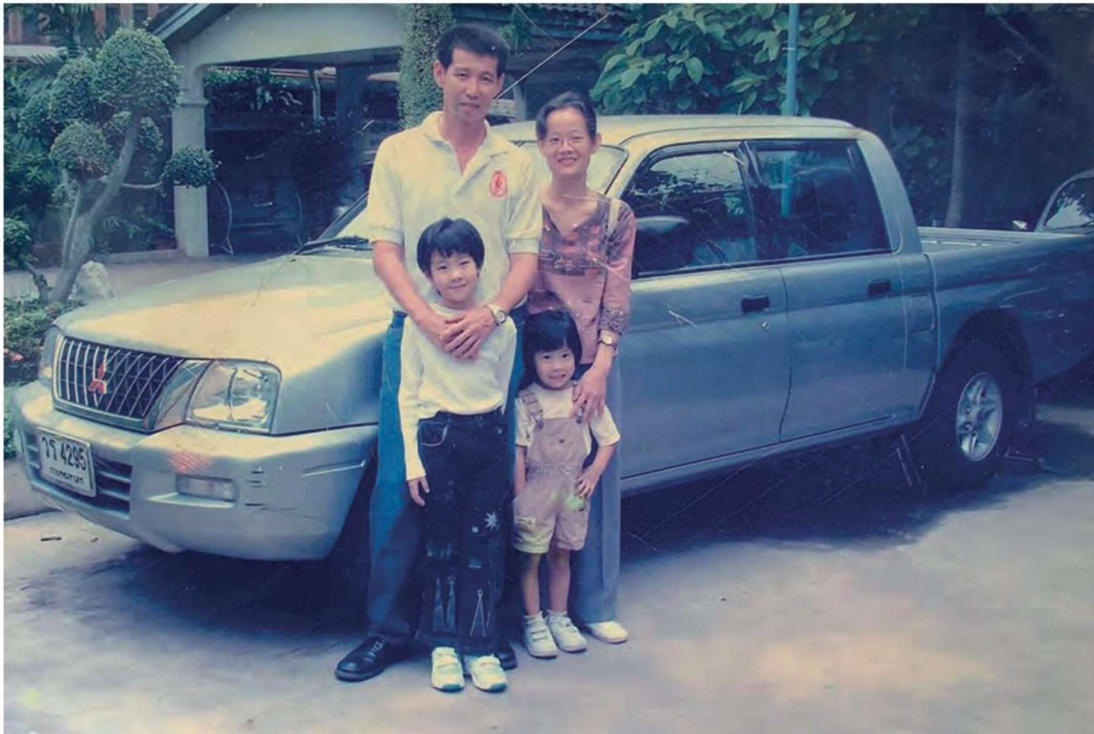
แม้จะรู้ว่าจากที่ทีมงานว่าจะได้พบคุณแม่ แต่เธอก็ยังจินตนาการไม่ออกว่าจะเป็นารพบกันในรูปแบบไหน และจากที่เราได้เห็นกันในโฆษณา ที่เป็นการสร้างคุณแม่ของนักแสดงสาวขึ้นมาจากเทคโนโลยี แต่ก็เรียกได้ว่าสมจริงอย่างมาก ถึงขนาดที่ตัวเธอยังบอกว่า “เหมือนเขามา นั่งหายใจอยู่ตรงหน้า”

“เขาบอกว่าจะได้เจอคุณแม่ค่ะ แต่เขาไม่ได้บอกว่าจะได้เห็นเป็น VR หรือว่าจะได้เห็นเป็นยังงั้ ตอนแรกที่โอเข้าใจคืออาจจะเหมือนของที่เกาหลีค่ะ ที่ใส่แล้วเห็นเขาเป็นภาพแบบ The Sims แค่นั้นโอก็ดีใจแล้ว

ครอบครัว “ณ สงขลา” ที่แสนอบอุ่น

แต่ว่าพอได้เห็นจริงๆ กลายเป็นว่าเหมือนขามานั่งหายใจอยู่ตรงหน้าเรา เราเลยแบบ... ร้องไห้โฮ ไม่ไหวเลย ทั้ง story ทั้งเรื่องราวตรงนั้น เป็นเรื่องจริงของโอ แล้วก็ความรู้สึกตรงนั้นก็เป็นความรู้สึกจริงๆ ของโอค่ะ

เขา react กับเราได้ อาจจะเป็นที่เขาคิดคำถามว่าเขาจะ react อะไรบ้าง คำแรกที่ทุกคนอาจจะเห็นก็คือ ‘สบายดีมั๊ย’ ใช่มั้ยคะ แล้วก็คำถัดไปก็คือ ‘หิวรีเปล่า’ แต่จริงๆ ที่ทุกคนอาจจะยังไม่ได้เห็น มีอีกคำหนึ่งค่ะว่า ‘แม่ก็คิดถึงหนูเหมือนกัน’ แล้วเขาไปทำเป็นภาษามือ เราก็ตุยรอบ 2 ค่ะ (หัวเราะ)

เราคิดถึงเขามากเพราะเขาเสียไปตั้งแต่โออยู่ ม.1 สิบกว่าปีที่ไม่ได้เจอเขาแล้วได้เจอเขาอีกครั้งนึง แล้วเหมือนขามานั่งหายใจกับเรา เราเลยแบบ... ดีใจมากๆ จนไม่รู้จะอธิบายยังไงเลยคะ ต้องขอบคุณทางพี่ๆ ที่มงาน ทั้งลูกค้า ทั้งพี่เอื้อผู้กำกับเลยทุกคนจริงๆ ที่ให้โอกาสโอได้เจอคุณแม่อีกครั้งนึงค่ะ”

“เด็ก CODA” แตกต่างที่แสนพิเศษ

“โอเกิดมามีคุณพ่อและคุณแม่เป็นคนหูหนวกทั้งคู่คะ ก็เลยเป็นที่มาที่ไปของการเรียกว่าเด็ก CODA ก็คือเด็กที่มีคุณพ่อคุณแม่เป็นคนหูหนวก ตอนแรกโอก็ไม่รู้หรอกค่ะว่าโอแตกต่างจากคนอื่นเขา โอแค่รู้สึกว่านี่คือพ่อเรานะ และนี่คือแม่เรานะ

แต่พอไปโรงเรียนเราถึงได้รู้ว่าพ่อแม่คนอื่นเขาพูดได้ พ่อแม่ของเราพูดไม่ได้

แต่ถ้าถามว่าเรารู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมั๊ย รู้สึกว่าเราไม่เท่าคนอื่นมั๊ย โอว่าโอไม่ได้รู้สึกถึงตรงนั้นเลยคะ เพราะว่าความรัก การดูแลที่เขาส่งให้เรา มันเต็ม มันไม่ได้ขาดหายไปเลย ไม่ได้ต่างจากคน

ที่มีพ่อแม่ปกติทั่วไปเลย”

การที่เป็นเด็ก CODA เช่นนี้ แน่นอนว่าต้องมีหลายคนอยากรู้เรื่องราวของการเติบโตและพัฒนาการวัยเด็กของโอและน้องสาว นอกจากคุณพ่อคุณแม่ที่คอยมอบความรักและสอนภาษามือให้แล้ว ก็ยังมีคุณปู่คุณย่าที่ช่วยกันดูแลควบคู่กัน

โฆษณาของไถ่อย่างห้าดาว ที่สร้างจากเรื่องจริงของ “โอ-สุพิชญา”

“ในส่วนของกาารพูด โอจะมีคุณปู่คุณย่าคอยสอนให้ฝึกพูดค่ะ แล้วก็มื้คุณพ่อคุณแม่คอยสอนด้านภาษามือให้โอใช้อีกทีนึ่งค่ะ โอเลยพูดได้แล้วก็ใช้ภาษามือได้ค่ะ โอมีพี่น้อง 2 คนคือตัวโอ แล้วก็มื้น้องสาวอีกคนนึ่ง น้องแจน ถูกเลี้ยงมาแบบเดียวกันค่ะ จจริงู ทั้งคุณปู่คุณย่าแล้วก็คุณพ่อคุณแม่ช่วยเลี้ยงเจ้าโอ เจ้าแจนมาตั้งแต่เด็กจนโตเลยคะ

ถ้าถามว่าการเป็นคนหูหนวกติดต่อจากพันธุกรรมมัย มีแบ่งได้เป็น 2 แบบคะ ถ้าสมมติว่าคุณพ่อคุณแม่เป็นคนหูหนวกตั้งแต่กำเนิดเลย ลูกที่เกิดมาอาจจะมื้สิทธิหูหนวกตามเหมือนกัน แต่ว่ในกรณีของโอ คุณพ่อกับคุณแม่ไม่ได้หูหนวกตั้งแต่กำเนิดคะ ทุกคนอาจจะเคยได้ยินว่อยากปล่อยให้เด็กทารกใช้ชั้นสูงนะ ไม่งั้นเดี๋ยวลูกโตบ พ่อโอเป็นในกรณีนั้น ยาส้มยาก่อนมันมี

เอฟเฟกต์ทำให้เด็กน้อยๆ หูดับ

ส่วนคุณแม่คือเกิดจากอุบัติเหตุค่ะ ตอนชักประมาณ 2-3 ขวบ เขามองขึ้นกลางแล้ววิ่ง พอหกล้มปุ๊บ ลื่นไถ่ก็เลยขาดแล้ว ก็กระทบกระเทือนเรื่องหูไปด้วย เลยไม่สามารถพูดได้ ฉะนั้นเขาก็เลยไม่ได้พูดตั้งแต่นั้นมาค่ะ”

จากที่กล่าวไปแล้วว่าคุณแม่เป็นผู้สอนภาษามือให้ เธอเรียนรู้สิ่งนี้มาพร้อมๆ กับการพูด และไม่ได้รู้สึกว่าคุณแม่แตกต่างจากคนอื่นด้วยเพราะคุณแม่มาตั้งแต่จำความได้

“เบสิคที่โอได้มาทั้งหมดมาจากคุณแม่ล้วนๆ ค่ะ ไม่ได้ไปเรียนที่ไหนเพิ่มเลย โอสื่อสารภาษามือกับคุณแม่ได้ตั้งแต่... เท่าที่จำความได้ก็น่าจะ 3-4 ขวบ พร้อมๆ กับพูดเลย ค่ะ เพราะว่ามันก็คือภาษาพ่อแม่ที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน มันก็ลื่นไปเลย ทั้งพูดไปด้วย ทั้งภาษามือไปด้วย เป็นธรรมชาติรวมกันเลยค่ะ

โอก็รู้สึกว่ามันไม่ได้แตกต่าง แล้วเรามีเพื่อนที่ติดด้วยค่ะ ถามว่ามีคนบูลลี่เราตอนเด็กๆ มั้ย ก็มีค่ะ เพื่อนเคยร้องเพลงแก๊งว่า ‘ไอ้บ๊องนอนตายอยู่ที่ใต้สะพานลอย’ แล้วเขาตะโกนคำว่า ‘ไอ้บ๊องๆ’ ในหูเรา แต่ยั้งดีที่ยังมีเพื่อนคอยบอกว่า ‘ไอ้บ๊องเป็นคนล้อเลียนไอ้บ๊อง คุณครูไปตบคนนั้นหน่อย’ แล้วก็จัดการจนจบ จนเคลียร์ แล้วก็เหลือก็แค่ปี ไม่ได้มีปัญหาอะไรกันแล้วค่ะ

แต่ว่าพอโตขึ้นมาทางมหาวิทยาลัยสวนดุสิต เขาก็เห็นว่าเราเป็นเด็ก CODA เรามีความสามารถ เขาก็เลยให้ทุนเราไปเรียนต่อ ป.บัณฑิต เป็นภาคพิเศษค่ะ ป.บัณฑิต ล่ามภาษามือค่ะ เรียน 8 เดือน”

และการใช้ภาษามือได้ กลายเป็นความสามารถพิเศษที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการใช้ชีวิตได้อีกด้วย

“โอ้รู้สึกว่าการใช้ภาษามือได้ของโอ มันเป็นความสามารถพิเศษ คือสิ่งพิเศษที่โอมีด้วยซ้ำ เพราะโอเอาไปสอนเพื่อนๆ เพื่อนก็สนุกกันในห้องเรียน แล้วเพื่อนๆ ก็เข้ามาถามว่า ‘โอๆ ภาษามือนี้ใช้อย่างไร อายากรู้จังเลย’

ทำเป็นสนุกกันแหละนะ เวลาครูเขียนกระดานก็จะหันหลังไม่ได้มองนักเรียน แล้วเด็กๆ พอใช้ภาษามือได้มันก็จะใช้ภาษาว่ากันในห้องเรียนข้ามไปข้ามมา พอครูหันมาบ๊อง นิ่ง แค่นี้เราก็สนุกแล้วค่ะ เพื่อนก็ชอบ ก็อยากรู้กันว่าภาษามือคำนี้เป็นยังไง อยากรู้อะไร เราก็เอาพจนานุกรมภาษามือที่พ่อวาดมาตั้ง แล้วให้เพื่อนหาเอาเองเลย

มีเหตุการณ์ตอนมัธยม น้องสาวโอจะอายุห่างจากโอ 4 ปี โออยู่ ม.ปลาย น้องก็จะอยู่ ม.ต้น เข้าแถวเคารพธงชาติมันจะอยู่คนละฝั่งสนามฟุตบอล เวลาจะคุยโทรศัพท์เมื่อก่อนถ้าโทร.เกิน 1 นาทีเราต้องจ่ายตังค์ แต่แค่ประมาณ 10-15 วิจะไม่เสีย

โอก็แค้โทร.หาห้อง ‘เจนน มองพี่หน่อย’ น้องบอกโอเค แล้วก้าวร้าว แล้วก็คุยภาษามือกันข้ามสนามฟุตบอล เพื่อนๆ ทั้งข้างหลังโอแล้วข้างหลังน้องก็งงว่าคุยอะไรกันวะ อยากรู้แต่ทำอะไรไม่ได้ เพื่อนไม่รู้ เราก็ทำกันสนุกๆ ตรงนั้น

แล้วก็มียกอันหนึ่งจะเป็นวันที่ไปเรียนพิเศษ พอกับน้องอยู่คนละฝั่งตึกเลย โอก็อยู่อีกตึกหนึ่ง ก็คุยภาษามือข้ามตึกกันค่ะ ไม่เจ็บคอ แล้วก็ไม่ได้เสียค่าโทรศัพท์ด้วยค่ะ (หัวเราะ)”

“ภาษามือ” ในวงการบันเทิง

เมื่อถึงเวลาที่ต้องก้าวเข้าสู่ร่วมหา'ลัย ด้วยเพราะชื่นชอบ

ในการทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก โดยมีคุณแม่เป็นแรงบันดาลใจ เธอจึงเลือกเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ เอกคหกรรม สาขาอาหารและโภชนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“ของโอ เรียนคณะวิทยาศาสตร์ เอกอาหารและโภชนาการจะเป็นทางฝั่งวิทยาศาสตร์แล้วก็ทำอาหารไปด้วย โอเรียนด้านนี้เพราะว่าเมื่อก่อนตอนอยู่กับคุณแม่ คุณแม่เขาทำอาหารอร่อย โอรู้สึกอยากเป็นเหมือนคุณแม่บ้าง อยากทำอาหารเป็น อยากเรียนเกี่ยวกับอาหาร ก็เลยเรียนค่ะ

จริงๆ ตั้งแต่จบมาโออยากเป็น QC ทำงานในโรงแรม ไม่ได้คิดว่าจะมาทำงานแสดงเลย ต้องบอกว่าไม่ตรงสายเลยค่ะ แหกคอกขั้นสุด แต่ว่าโอรู้สึกว่าคุณแม่โอสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา ความรู้มันไม่สิ้นสุดค่ะ ใน Internet ก็มี มีผู้ใหญ่ที่เขาคอยเอ็นดูเรา คอยให้ความรู้เราเรื่อยๆ สามารถถามในสิ่งที่เราไม่เข้าใจได้อยู่แล้วค่ะ เราก็คอยพัฒนาตัวเองเพิ่มอยู่แล้วค่ะ”

แต่หลังจากที่จบการศึกษาแล้ว ก็เป็นช่วงเดียวกับที่คุณพ่อป่วยด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง โอต้องทำหน้าที่ดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นเวลาหลายเดือน จึงต้องเลือกทำงานเป็นฟรีแลนซ์ ที่

สามารถจัดสรรเวลาได้สะดวกกว่า

“ในตอนแรกก็โอ้มีความสามารถด้านภาษามือ โอ้แค่คิดว่าเราช่วยคุณพ่อได้เราก็คือใจแล้ว เพราะว่าว๊อก็เป็นตัวกลางที่คอยเป็นรุ่นแปลภาษาให้พ่อ เวลาพ่อไปธุระ ไปติดต่อราชการ ไปซื้อของต่างๆ

ต้องบอกก่อนว่าตอนโอเรียนจบ คุณพ่อโอไม่สบายเป็นโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองไปก่องในไขกระดูกสิ้นหลัง เราก็ไม่สามารถไปทำงานได้ เพราะช่วงนั้นที่เขาป่วยหนักๆ เราต้องคอยดูแลเขาตลอด เข้าโรงพยาบาลตั้งแต่ตี 5 กลับมาที่บ้านก็ 4 หุ่่มแล้วก็ไปตี 5 อีกที่ทุกวัน เป็นระยะเวลาประมาณ 2-3 เดือนเลย อันนั้นคือตอนอยู่โรงพยาบาล

แต่ว่าออกจากโรงพยาบาลแล้วเขาก็ต้อง follow upเรื่อยๆ ซึ่งหมอเขานัดประมาณ 3-4 วันต่ออาทิตย์ ซึ่งไม่มีที่ทำงานที่ไหน เขาจะให้เราลา 4 วันต่ออาทิตย์อยู่แล้วคะ ฉะนั้นโอก็เลยเลือกที่จะทำงานด้านฟรีแลนซ์แทน”

ในช่วงที่เป็นฟรีแลนซ์นั้น เธอก็ได้มีโอกาสทำงานที่ต้องใช้ภาษามือ แอ้มพีดแบ็กในตอนนั้นก็ยิ่งดีเกินคาด จนกลายเป็นที่รู้จักในกลุ่มคนหูหนวก โอจึงนำความสามารถพิเศษนี้ มาต่อยอดบนช่อง TikTok **@okata-o** ของตนเอง

“โอทำมาประมาณ 3-4 ปีแล้วคะ งานภาษามืองานแรกทีโอได้จะเป็นของ Wongnai เป็นสอนภาษามือสำหรับไปเที่ยวไปที่ไหน ยังไง ถ้าสมมติว่าคุณเจอคนหูหนวก คือโอมีเพื่อนที่อยู่ใน Wongnai แล้วเขาก็จำได้ว่าโอมีคุณพ่อคุณแม่เป็นคนหูหนวกนี่นา ก็เลยไปทำกับเพื่อน แล้วก็ได้งาน Wongnai เป็นภาษามือยาวๆ เลย

กลุ่มเป้าหมายเขาไม่ได้เจาะจงว่าจะเป็นคนหูหนวกอย่างเดียวคะ คนหูหนวกก็ได้ผลพลอยได้ทำให้คนรู้จักว่ามีคนกลุ่มนี้อยู่ด้วย แล้วคนหูดีก็รู้สึกสนใจในภาษามือ เพราะเขาจริงๆ คนหูดีเขาสนใจในภาษามือเยอะ แต่ไม่รู้ว่าจะไปเรียนที่ไหนดี

ของ Wongnai ตอนนั้นคลิปแรกจำได้ว่ายอดวิวน่าจะแตะ 2 ล้านภายในประมาณ 2-3 วัน เราารู้สึกว่าแบบ... มันเจ๋งขนาดนั้นเลยหรอ มันทัวร์ขนาดนั้นเลยหรอ เราารู้สึกดีใจที่คนสนใจภาษามือขนาดนี้

เป็นคลิปที่ทำให้คนหูหนวกรู้จักโอด้วย ถ้าเดินออกไปข้างนอกเจอคนหูหนวกเขาจะทักแล้วว่า ‘ชื่อโอใช่มั๊ย เราเคยเห็นเธอในเฟซบุ๊กนะ เรากดติดตามเธออยู่นะ กดก็กดตลอดเลย ขอถ่ายรูปด้วยได้มั๊ย’ อย่างนี้คะ ตลอดเลย

เราก็เลยคิดว่าเอามาทำของตัวเองดีกว่า คนอื่นน่าจะสนใจ เราก็อยากให้คนหูหนวกได้ฟังเพลงด้วยคะ เราารู้สึกว่าภาษามือที่พ่อกับแม่ให้มา มันก็เป็นความสามารถพิเศษ เราก็สามารถส่งต่อให้คนอื่นได้รับรู้ ได้รู้จักคนหูหนวกได้ด้วย นั่นแหละคือสิ่งที่เรามี ของดีของเราคะ”

ด้วยเพราะอยากให้คนหูหนวก ได้มีโอกาสเข้าถึงสื่อบันเทิงมากขึ้นบ้าง เจ้าของช่อง TikTok **@okata-o** จึงนำเพลงฮิตติดกระแสในช่วงนั้นๆ มาแปลงเป็นภาษามือที่ต่อมาก็กลายเป็นไวรัลในหลายเพลง ที่ไม่เพียงแต่ถูกใจคนหูหนวกเท่านั้น แต่เป็นการทำให้คนหูดีที่สนใจและอยากเรียนรู้ภาษามือมากขึ้นอีกด้วย

“ที่โอแปลเพลงมากทำเป็นภาษามือ หลกๆ โอ้แค่คิดว่าทำไมเขาไม่เอาภาษามือมาแปลเป็นเพลงบ้างเลยละ คนหูหนวกเขาก็อยากฟังเพลงเหมือนกันนะ โอ้ก็เลยว่าไหนๆ ไม่มีใครแล้ว แล้วโอ้ก็ทำได้ด้วย โอ้ก็เลยลองทำดูคะ

อ่านต่อหน้า 28 ▼

ปรากฏว่าพีตแบ็กที่กลับมามันดี แล้วคนสนใจเยอะค่ะ มีแต่คนบอกว่าแจ้ง ทำไม่ได้ สอนให้หน่อยได้มั๊ย บางคนเขาก็บอกว่าเราอยากเรียนภาษาเมื่อมานานแล้ว ไม่เห็นมีที่เรียนเลย สอนเราหน่อยได้มั๊ย แล้วก็อยากรู้จักภาษาเมื่อมากขึ้น

ตอนแรกเลยตอนนั้นที่โอทำ ความคาดหวังของโอมีแค่ออยากรู้จักคนพูดภาษาได้รู้จักเพลงบ้าง ก็เท่านั้นค่ะ แต่หลังๆ มา รู้สึกว่ามันมีกำลังใจเพิ่มมากขึ้นจากยอดวิว ยอดไลค์ คอมเมนต์ต่างๆ ที่เขาชื่นชมมา เราก็เลยอยากทำสิ่งดีๆ ต่อไปอีกค่ะ”

ไม่เพียงแค่อยู่นำกล้องเท่านั้น แต่นักแสดงสาวผู้นี้ยังมีอีกบทบาท คือการเป็น Acting Coach ให้กับนักแสดงคนอื่นๆ รวมถึงงานเบื้องหลังอื่นๆ อีกด้วย

“จุดเริ่มต้นตอนนั้นโอมีโอกาสได้ถ่ายรูป portrait แล้วทางพี่ตากล้องก็เห็นว่าเรากลุ่ได้ ก็เลยให้เราไปถ่ายโฆษณา เรารู้สึกว่าการถ่ายตรงนี้ ชอบถ่ายตรงนี้ แล้วรู้สึกว่าการถ่ายมันสนุก

โอก็เลยไปเรียนการแสดงเพิ่ม ตอนแรกเรียนของ **ครูงา (รสสุคนธ์ กองเกตุ)** แล้วก็ไปเรียนของ ครูรัม (รัมฉัตร ธนาลาภพิพัฒน์) แล้วตอนนั้นก็โอได้โอกาสจาก **คุณชายอดัม (ม.ร.ว.เฉลิมชาติ ยุคล)** คอยสอนการแสดงเรื่อยๆ ค่ะ

มีผู้ใหญ่ให้โอกาสได้แสดงเรื่อยๆ ก็เลยอยู่ตรงนี้ยาวเลย เพราะว่ารู้สึกสนุกและสามารถ manage เวลาดูแลคุณพ่อได้ด้วย อยู่แล้วสบายใจค่ะ เอาจริงๆ โอยยังไม่เคยเป็นตัวหลักในการแสดงเลย โอก็อยากที่จะได้เป็นตัวหลัก แล้วก็อยากที่จะมีซึ่กับหนึ่งที่ได้ใช้ภาษาเมื่อของโอ ความเป็น CODA ของโอในการแสดง ก็ฝากผู้ใหญ่ด้วยนะคะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ (ยิ้ม)

โอทำหน้าที่กล้องก็จริง แต่ว่าหลังกล้องโอก็ทำค่ะ ล่าสุดโอก็เป็น Acting Coach สอนภาษาเมื่อให้ทางนักแสดงของทางช่อง GMM คือ **เจมีไนน์ (นรวิชัย วุฒิเจริญรักษ์)** และ **โพธิ์ (ณัฐวรรณ์ จิโรชน์ธิกุล)**

ซึ่งตัวเจมีไนน์เขาแสดงเป็นคนพูดภาษาแล้วโอก็เป็น Acting Coach ในการใช้ภาษาเมื่อและเป็นคนพูดภาษาเมื่อได้สมบูรณ์ค่ะ อีกอันก็จะ เป็น KOL และเป็นล่ามภาษาเมื่อในซีรีส์ช่อง Viu โอก็เป็นในนั้นด้วยค่ะ”

กระบอกเสียงเพื่อคนพูดภาษา

การทำคอนเทนต์ภาษาเมื่อบนช่อง TikTok @okata-0 นอกจากจะช่วยให้คนพูดภาษาเมื่อมีช่องทางเพิ่มเติมในการเสฟสื่อแล้ว ยังมีเรื่องที่น่าชื่นใจก็คือ ทำให้คนพูดภาษาเมื่อถึงขนาดที่ว่าไปเรียนต่อก็มี

“ตอนแรกโอก็เล่น TikTok ตามกระแส มีเต้นๆ เล่นๆ บ้าง แต่โอรู้สึกจุดคิดขึ้นมาว่า คนพูดภาษาเมื่อไม่เคยได้ฟังเพลง ไม่รู้ความหมายเพลงมันเป็นยังไง โอก็เลยแปลเพลงลงเป็นคอนเทนต์ใน TikTok ค่ะ พอเห็นว่ามีคนสนใจ โอก็เลยทำทั้งสอนภาษาเมื่อ แปลเพลงไปด้วย แล้วก็ทำคอนเทนต์ที่เกี่ยวกับภาษาเมื่อด้วย บางทีก็มีลูกค้าให้แปลเป็นภาษาเมื่อในการรีวิวก็มีค่ะ

พอมีพีตแบ็กกลับมาตรงนั้น โอก็คิดว่ามันเป็นช่องทางหนึ่งที่สามารถทำให้เราโตขึ้นได้ แล้วก็คิดว่ามันก็เป็นอีกเสียงหนึ่ง เป็นอีกช่องทางหนึ่งทำให้คนพูดภาษาเมื่อได้รู้จัก แล้วก็ทำให้คนพูดภาษาเมื่อมากขึ้น

เวลาโอไลฟ์ ก็จะมีคนเข้ามาถามเรื่อยๆ ว่าเราไปเรียนภาษา

เมื่อได้ที่ไหนบ้าง มี 2 ที่ที่โอแนะนำก็คือ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล อีกที่หนึ่งจะเป็นมหาวิทยาลัยสวนดุสิต 2 ที่นี้จะเป็นหลักสูตรปริญญาตรี เรียน 4 ปี

ก็มีห้องๆ ที่เขาส่งไปเรียนเพราะเห็นว่าพีตแบ็กอยากเรียนล่าม เท่าที่ดูก็ประมาณ 5-6 คนเข้าไปแล้วค่ะ เรารู้สึกว่าดีใจจังที่เป็นแรงบันดาลใจทำให้ห้องได้เรียนค่ะ

ง่าย ๆ เลยก่อนที่มีไถ่อย่างห้าดาว ทุกคนยังไม่มีความสนใจด้านภาษาเมื่อมากเท่าไร แต่ว่าพอหลังจากโฆษณากลับออกมา มันทำให้ทุกคนตระหนักในภาษาเมื่อมากขึ้น รู้ว่ามีคนกลุ่มนี้มากขึ้น เริ่มมีบทแสดงที่เป็นภาษาเมื่อ มี subtitle มีคนสนใจว่าของเล็กๆ นั้นมันต้องใหญ่ขึ้นนะ ทำไมเวลาล่ามกัดตรงนั้น มีคนที่สนใจเพิ่มขึ้นมากเมื่อเปรียบเทียบกับเมื่อก่อนค่ะ”

เมื่อถามต่อว่า ตอนนั้นผู้คนได้รู้จักภาษาเมื่อมากขึ้น ถือว่าเป็นความสำเร็จแล้วหรือไม่ นักแสดงสาวก็ตอบกลับมาว่า พีตแบ็กที่ได้กลับมาคือมันได้อีกขั้นหนึ่งที่ทำให้เธอต้องก้าวต่อไป เพราะความจริงสังคมยังไม่เข้าใจคนพูดภาษาเมื่อเท่าที่ควร

“การทำ TikTok แล้วมีคนสนใจ โอคิดว่ามันก็ประสบความสำเร็จไประดับหนึ่ง แต่ถ้าถามว่ามันจุดสูงสุดของโอหรือยัง มันก็ไม่ได้สุดขนาดนั้นค่ะ เพราะว่ายังมีคนอีกมากที่ยังไม่เข้าใจคน

พูดภาษา เมื่อ เรียกคนพูดภาษาเมื่อว่าคนใบ้ ยังมีคนที่ไม่เข้าใจว่าอยู่ๆ เขาไปสะกิด พวกนี้คุยภาษาเมื่อ เขาคุยอะไรกัน หงุดหงิดเขาก็มี ที่สำคัญเวลาคนพูดภาษาเมื่อเขาไปหาหมอ บางทีเขาก็จะถือโทรศัพท์ไปด้วย เพราะว่าเขาจะมีบริการล่ามภาษาเมื่อในมือถือ แต่ว่าทางโรงพยาบาลจะห้ามไม่ให้ถ่ายรูป ไม่ให้ถือวัตถุอื่นเข้ามาคุย

คนพูดภาษาเมื่อไม่ได้เอาไปถ่ายหรืออัดวิดีโอ แต่คือวันแปลภาษาของเขา ถ้าเขาไม่ได้เอาไป คุณหมอก็จะไม่เข้าใจว่าคนพูดภาษาเมื่อเป็นอะไร เจ็บป่วยตรงไหน คนพูดภาษาเมื่อจะไม่สามารถบอกคุณหมอได้ว่าตัวเองป่วยหรือเป็นยังไง คุณหมอก็ถามไม่ได้

ฉะนั้นอยากให้ทางโรงพยาบาลหรือพี่ๆ คุณหมอทุกท่าน ได้รู้ว่า ถ้ามีคนพูดภาษาเมื่อถือโทรศัพท์ไปแล้วบอกว่า คุยกับในนี้หน่อยนะ คุณหมอยาเพิ่งบอกว่าไม่ได้ จะมีแอปพลิเคชัน TTRS หรือว่าล่ามแปลภาษาที่คอยช่วยให้คนพูดภาษาเมื่อสามารถสื่อสารกับภายนอกได้ เขาจะคอยช่วยให้คุณหมอกับคนไข้สามารถสื่อสารกันได้”

และจากที่เราได้เห็นกันว่าล่ามภาษาเมื่อบนพีทีวี มักจะเป็นช่องเล็กๆ อยู่มุมหน้าจอ ที่จะได้เห็นเพียงช่วงข่าว อีกทั้งยังจำกัดเวลาต่อวัน ทำให้โออยากจะเป็นกระบอกเสียงส่งต่อไปถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่คนอีกกลุ่มหนึ่งของสังคมจะมีความสุขกับสื่อสาธารณะอื่นๆ เพิ่มขึ้นบ้าง

“สื่อที่คนพูดภาษาเมื่อสามารถเห็นได้จริงๆ ก็แค่นี้ข่าวเท่านั้น ซึ่งเป็นสื่อที่คนพูดภาษาเมื่อได้รู้ข่าวได้รู้ข่าวแล้วล่ะสุดโอได้ไปประชุม ไปคุยกับ กสทช.มีความเห็นว่าจะเพิ่มเวลายังไงบ้าง

เหมือนพี่ๆ เขาเห็นว่าโอเป็น KOL แล้วก็ชื่อด้านภาษาเมื่อ สามารถสื่อสารได้ แล้วก็เด็ก CODA ด้วย เขาก็เลยเชิญไปเป็นตัวแทนของเด็กที่มีคุณพ่อคุณแม่เป็นคนพูดภาษาเมื่อที่มีความเห็นยังไงกับสิ่งนี้ค่ะ

ก่อนหน้านั้นเขาก็กำหนดให้ช่องทีวีมีภาษาเมื่อแคว้นละชั่วโมง

เท่านั้นเอง ลองคิดว่าเราคนหูดีได้รับรู้ข่าวตลอด 24 ชั่วโมง ตั้งแต่เช้ายันเย็น แต่ว่าคนหูหนวกได้รับเขากำหนดให้มากที่สุดแค่ 1 ชั่วโมงต่อวัน มันน้อยมากเลยคะ

สิ่งที่มา support คนหูหนวกอย่างน้อยๆ เลย อยากให้

ทีวีทุกช่องมี subtitle ไม่ว่าจะรายการสดหรือว่ารายการที่ถ่ายก่อนแล้วมาฉายให้ดู มันจะช่วยให้นักหูหนวกเข้าใจข่าวมากขึ้น และถ้าให้ดีที่สุดจริงๆ ก็อยากให้มีล่ามในทุกช่อง ทุกรายการคะ เพราะว่าคนหูหนวกเขาก็อยากมีความสุขกับรายการ reality มีความสุขกับละครหนัง หรือซีรีส์เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าเขาจะต้องนั่งดูข่าวหรือนั่งดูสภาทั้งวัน เขาก็เบื่อเป็นเหมือนกัน เขาก็อยากที่จะดูสิ่งบันเทิงแบบนั้นเหมือนกัน อยากฝากทุกคนคะ”

ทุกวินาทีสำคัญ เพราะความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม...

นอกจากการเป็นนักแสดง อีกบทบาทสำคัญคือการทำหน้าที่ลูกสาวสุดแกร่ง ที่ทั้งทำงานและดูแลคุณพ่อที่เคยป่วยหนักจากโรคมะเร็งรังไข่ต่อมาหนึ่งเดือน

“มะเร็งตัวที่คุณพ่อเป็นจะเป็นชนิดแฮร์ริเซลล์ (hairy cell) จะมีแค่ระยะเดียวเท่านั้น ดีที่ของพ่อเขาเป็นชนิดโตช้า แต่ก็หายช้าด้วย แล้วดีที่คุณหมอบอกเขาเจอวิธี ด้วยที่สามารถผ่าตัวมะเร็งนี้ได้ ก็เลยหายใน 2-3 ปีหลังจากที่พบคะ ตอนนั้นน้องสาวอีกพี่หนึ่งปี 1 เองคะ แล้วน้องเขาเรียน

ไกลบ้าน น้องไปนอนหอพักด้วย ก็ไม่สามารถเข้ามาช่วย คอยดูแลคุณพ่อได้ ก็จะเป็นโอดคนเดียว หลักรๆ ทั้งหมดที่จะคอยดูพ่อเรื่องยา เรื่องนัดหมอ ทุกอย่างทั้งหมดของคุณพ่อคะ

ในช่วงที่คุณพ่อป่วย โอดก็ต้องเป็นหลักที่คอยดูแลคุณพ่อตลอดเลยคะ ช่วงแรกที่เขาป่วย โอดก็ต้องเป็นคนพาเขาไปโรงพยาบาล ตอนอยู่โรงพยาบาลโอดก็ต้องเป็นคนคอยดู เพราะว่าโอดต้องเป็นปากให้เขาคะ ต้องเป็นล่ามคอยแปลภาษา

คุณหมอบอกเขาจะถามว่าเจ็บตรงไหนมัย ปวดระดับเท่าไร ปวดตรงไหนบ้าง ช่วยบอกได้มัย จะให้อ่านนั้นนะ อันนั้นเราต้องเป็นคนแปลให้เขา ถ้าสมมติเราไม่อยู่ เขาก็จะไม่รู้ หมอเขาจะมาสื่อสารอะไร จะคิดอะไรให้เขา

เขาจะมารักษายังไง ขึ้นตอนต่อไปจะเป็นยังไง แล้วเดี่ยวจะพาเขาไปไหน ไปเอกซเรย์หรือว่ายังไงก็ไม่รู้ ตอนที่คุณพ่อหายเป็นปกติแล้วคะ หาย 100 เปอร์เซ็นต์แล้ว ไม่ต้องไปมาโรงพยาบาลแล้ว มีแค่ follow up 6 เดือนครั้ง ปีละครั้ง”

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา หลายต่อหลายครั้งที่ “โรคมะเร็ง” ปรากฏทุกคนที่รักไปจากเธอ ทำให้โอดต้องเข้มแข็งมาตั้งแต่อายุยังน้อย และตระหนักว่า ‘ความตาย’ อยู่ใกล้ตัวมากกว่าที่คิด

“คุณแม่ก็เสียชีวิตด้วยมะเร็งเหมือนกันคะ ตอนแรกเขาเป็นที่เต้านม แล้วพอหลังจากตัดออกไปแล้ว ผ่านไป 5 ปีมันก็ลามไปปอด แล้วก็ลามมาตับ หลังจากนั้นก็รักษาอะไรไม่ได้แล้ว

คะ คุณแม่เขาก็เลยไปแล้ว

ตอนนั้นเรารู้แค่ว่ามะเร็งเป็นโรคที่ร้ายแรง แต่เราไม่รู้ว่ามีร้ายแรงที่ผู้ใหญ่พูดมันแรงแค่ไหน เราแค่รู้ว่าแม่เปลี่ยนไปนะ ผมแม่เราวิ่งนะ กินไม่ได้นะ เราก็ไม่รู้ว่ามีหนักขนาดนั้นคะ ถามว่าทำได้มัย ไม่มีใครทำได้หรือคะที่รู้ว่าแม่ตัวเองจะเสียชีวิต

ต้องบอกก่อนว่าจริงๆ มะเร็งอยู่รอบตัวโอดตั้งแต่เด็กๆ เลย คุณตาคุณยายก็เสียชีวิตไปเพราะมะเร็ง คุณแม่ก็เป็นมะเร็งเสียชีวิต คุณพ่อก็เป็นมะเร็งเพิ่งหาย ส่วนคุณย่าก็เคยเป็นมะเร็งเต้านมแต่ว่าเป็นไม่เยอะ ก็ตัดออก ทุกคนแล้ว ยกเว้นคุณปู่ที่ไม่เป็น มะเร็งมันเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวเรามากๆ ความตายก็คือเราไม่มีทางรู้เลยว่าใครจะไป ใครจะอยู่เมื่อไหร่”

และนั่นจึงทำให้เธอ ให้ความสำคัญกับ “ครอบครัว” มาเป็นอันดับแรกเสมอ

“ในหัวไม่มีอะไรเลยนอกจากคำว่าพ่อ เราต้องช่วยพ่อก่อนงานไม่เป็นไร เรียงเด็ก เดี่ยวเราหาได้ แต่พอเราถ้าหาไม่อยู่ เราหาพ่อใหม่ไม่ได้นะ หมอซ่อมพ่อเราได้แต่เปลี่ยนพ่อเราไม่ได้ เราแคคิดว่าเอาพ่อไว้ก่อน อย่างอื่นเดี่ยวเรากับปัญหาได้เอง

เรารู้สึกว่าสิ่งที่เรามีอยู่วันนี้ เรายกอยู่กับครอบครัว เราควรทำให้ดีที่สุด เราควรที่จะให้ครอบครัวได้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ เราอยากดูแลเขาให้ได้มากที่สุด เท่านั้นเองคะ ถ้าสมมติให้เลือกสิ่งหนึ่ง เราก็จะเลือกครอบครัวเป็นอันดับแรกทุกครั้งคะ

มันทำให้โอดให้ความสำคัญกับเรื่องเวลาและความรู้สึกมากขึ้น เพราะว่ามันก็อย่างที่บอก เราไม่รู้ว่าจะวันนี้หรือว่าวันพรุ่งนี้ที่คนรอบตัวเราจะหายไป เราแค่รู้สึกว่าเราให้เขาได้มากที่สุดดีกว่า

เขาหายไปแล้วแล้วเรามาพูดว่า ‘รู้งี้เราทำอย่างงั้นดีกว่า’ รู้งี้เราอยู่กับเขาดีกว่า ‘รู้งี้เท่ากับมันไม่ทันแล้วคะ ฉะนั้นโอดไม่อยากเกิดคำว่ารู้งี้อีก โอดก็อยากจะทำอะไร ถ้าคุณยังมีคนที่คุณรักอยู่ ก็อยากจะทำให้ทุกคนกลับไปหา กลับไปคุยกับเขาบ้าง ก่อนที่คำว่ารู้งี้มันจะมาหาคุณ”

ตลอดการพูดคุยสัมผัสได้เลยว่า รอยยิ้มและแววตาของเธอ สดใสออกมาจากข้างใน ซึ่งคำสอนสำคัญจากคุณพ่อและคุณแม่ คือการมองโลกในแง่ดีและยิ้มสู้กับทุกปัญหา

“(คุณพ่อ) เขาไม่ได้บอกให้เราต้องเป็นอะไร ถ้าเราไปในทางนี้ เขารู้สึกว่าลูกเราเป็นที่รู้จักนะ แล้วเขาก็ดีใจว่าลูกสาวเขามีคนรู้จักมากขึ้น มีคนหูหนวกคอยทัก เขาก็ดีใจแล้วแค่นั้น

ทั้งคุณพ่อและคุณแม่เขารอบสอสนว่า อยากให้เป็นคนง่าย ๆ เข้ากับคนได้ แล้วมีปัญหาอะไรก็ยิ้มสู้ไว้ เดี่ยวทุกอย่างมันก็หายไปเองคะ (ยิ้ม) มันก็ดีขึ้นจริงๆ ถ้าหน้าเรายิ้ม แล้วอีกซีกพักเราก็จะคิดออกเอง

สำหรับโอด แค่อยิ้มก็รู้สึกว่ามันผ่านอุปสรรคไปได้แล้วละาะหนึ่ง ส่วนปัญหาที่มันจะหายไป มันอยู่ที่ความสามารถของเรา แล้วก็รอบข้างของเราที่คอยช่วยเราคะ ยิ้มสู้

อะไรที่มันไม่ดี โอแคคิดบวกเข้าไว้ว่ามันมีส่วนดีตรงไหนบ้าง แล้วหยิบส่วนนั้นมาเป็นกำลังใจ มากกว่าที่จะเอาส่วนที่ทำให้จมตรงนั้น ผลักให้เราจมไปเรื่อยๆ โอแคคิดว่าถ้าสมมติมี 10 สิ่งที่ไม่ดี มันก็ยังมีอีก 1 สิ่ง สิ่งที่ 11 นั้นแหละที่เป็นสิ่งที่ดีกับเรา แล้วเราหยิบตรงนั้นมาเป็นกำลังใจเรา เพื่อที่จะสู้กับ 10 สิ่งตรงนั้นให้มันหายไปมากกว่า"

สำหรับผลงานในอนาคต เธอก็ได้เตรียมคอนเทนต์สนุกๆ ไว้เพื่อแฟนๆ ช่อง Okata ทุกคน ส่วนจะเป็นอะไรนั้น ก็ต้องคอยติดตามกันต่อไป

"สิ่งที่เติมไฟให้โอเคคือ กำลังใจจากในครอบครัวค่ะ เพื่อนๆ แล้วก็คอมเมนต์ต่างๆ ที่คอยให้กำลังใจนี่แหละค่ะ เวลาวางๆ ของโอเคก็เที่ยวบ้าง ถ่ายรูปบ้าง แต่ตอนที่เที่ยวโอเคก็ทำคอนเทนต์เพื่อให้คนได้รู้จักสิ่งที่โอเคไปเที่ยว ทุกที่คือการเติมไฟ

ในอนาคตทุกคนอาจจะได้เห็นคอนเทนต์แปลกๆ ใหม่ๆ ในช่องโอเคแน่นอนค่ะ โอเคก็จะพัฒนาไปตามยุคตามสมัย ว่าตอนนั้นมีเรื่องราวอะไรที่น่าสนใจ มีเพลงที่ใครอยากรู้จัก แล้วก็มีความท้าทายที่ทุกคนอยากรู้ โอเคก็จะคอยเสิร์ฟให้ทุกคน

หรืออาจจะทำเป็น conversation ให้คุยกัน อาจจะลากคุณพ่อกับคุณแม่ก็ได้ ก็ฝากให้ทุกคนติดตามช่องของโอเคด้วยนะคะ ทั้งใน IG TikTok แล้วก็ Facebook เลยค่ะ Okata ค่ะ" ■

 /LIVEstyle.official
 livestyle.official
 สัมภาษณ์: ทีมข่าว MGR Live
 เรื่อง : กิรติ เอี่ยมโสภณ
 ภาพ : ธัชกร กิจไชยภณ
 ขอบคุณภาพเพิ่มเติม : เฟซบุ๊ก "Okata Channel"
 และยูทูป "Five Star Chicken Thailand"

รู้จัก“คนหูหนวก”และ“ภาษามือ”ให้มากขึ้น

“มีข้อหนึ่งสำคัญมากๆ คือทุกคนอย่าเรียกคนหูหนวกว่า คนใบ้ หรือ ใ้ใบ้ เด็ดขาดนะค่ะ อยากให้ทุกคนเรียกคนหูหนวกว่าคนหูหนวก แทนที่จะเรียกว่าเป็นคนใบ้ดีกว่าค่ะ เพราะว่าคนหูหนวกเขาไม่ชอบ

ถ้าสมมติว่าเราเดินอยู่ข้างนอก แล้วอยู่ๆ มีคนมาสะกิดที่หลัง อยากให้ทุกคนช่วยคิดไว้อีกส่วนหนึ่ง เขาอาจจะไม่ได้มาทำร้าย เขาอาจจะแค่คนหูหนวกที่อยากจะขอให้คุณช่วยเหลือในบางสิ่ง ถ้าอยากรู้ภาษามือ ก็ไปดูในช่อง TikTok โอเคได้ คนส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าภาษามือสื่อสารได้ทั่วโลก แต่จริงๆ ภาษามือเป็นภาษาใครภาษามัน ภาษามือมีทั้งหมดประมาณ 450 กว่าภาษาเหมือนภาษาพูด แต่ความเหมือนกันของภาษามือคือ body language จะสื่อสารกันด้วยกิริยาท่าทาง

ถ้าเราเห็นว่าคนหูหนวกเขาทำภาษามือท่าทางใหญ่ๆ ท่าทางเท่ากับเสียงค่ะ ถ้าเขาทำอันเล็กๆ ก็เหมือน react กับโทนเสียง คนหูหนวกเป็นประเภทที่ออกทั้งหมดทั้งตัว ถ้าโกรธคือแบบ... ทำโมโห! แกล้งเราเหอ!!

ล่าสุดพอโอเคไปเจอคนไปแลนด์ เขาเป็นคนหูดีที่เรียนภาษามือไปแลนด์มา เขาก็มาคุยกับคุณพ่อโอเค คุยกันเข้าใจได้เลยเลย แต่ว่าต่างกันแค่ผู้หญิงกับผู้ชาย ภาษาไปแลนด์ผู้หญิงคือต่างหู ผู้ชายคือมีหนวด แต่ของไทยคือผู้หญิงคือผมม้วน ผู้ชายคือผมเกรียน แล้วก็คำอื่นๆ ก็มีคำที่คล้ายคลึงกัน คุยกันเข้าใจได้ง่ายมากเลยละ

คนหูหนวกแต่ละประเทศ สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจง่ายกว่าภาษาพูดด้วยซ้ำ ความแตกต่างคือแตกต่างตามวัฒนธรรม คำว่ากินของไทย เมื่อก่อนของไทยจะหยิบ ใช้มือจ้วงกินใช้มือค่ะ แต่ถ้าเป็นของจีน ของญี่ปุ่นอาจจะอันนี้คือตะเกียบ แล้วก็กินตามวัฒนธรรมของเขา แต่ก็ใช้กันได้ ภาษามือก็เหมือนอีกภาษาหนึ่งแหละค่ะ แต่ว่าใช้ร่างกายในการสื่อสาร

แต่เอาจริงๆ คนหูดีเอาภาษามือไปใช้ก็ได้ เอาไปเล่นกัน ไปคุยกันก็ได้ค่ะ ที่โอเคเคยสอนไป จะมีห้องน้ำ เวลาเราไปขอหรือว่าเราบอกเพื่อน เราไม่กล้าพูดตั้งๆ นี่เราไม่ต้องกระซิบ เราก็ดู (ทำท่าภาษามือไปห้องน้ำ) แค่นั้น ไม่ต้องทำใหญ่ ไม่มีใครเห็นเรารู้กันแค่เพื่อน 2 คน ก็ส่งซิกกันค่ะ" ■